

hvem alle andre Straffe ere gaaede sporskost hen, ere blevne nedsatte i de Meniges 2den Klasse, og paa hvem denne Straf har hjulpet saaledes, at de fra dette Dieblit have opført sig tilfredsstillende, saa at de atter have opnaaet at komme op i de Meniges 1ste Klasse og siden ester ere blevne Mænd, som Hæren har været vel tjent med. Nu vil man maasse sige, at Grunden til, at Nedsættelsen her har virket saaledes, er den Omstændighed, at den for Dieblittet er forbundet med Muligheden til at faae Rottingslag. Det tror jeg imidlertid ingenlunde er den saunde Grund. Unge, haardsøre Mennesker i den Alder, hvorom her er Tale, frygte ikke nogle faa Rottingslag for de legemlige Virkninger's Skyld, men det, der har virket paa dem, det, der har gjort, at de fra dette Dieblit have stræbt at opføre sig hæderligt; er Straffens moralske Magt, er den gjennem den vakte Vresfølelse. Dette er i Virkeligheden Sammenhængen med Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse; det er en Straf, der taler til den menneskelige, men navnlig til den militære Vresfølelse, og derfor tror jeg ikke, at man skal opgive denne Straf, hvor der er Tale om militære Forseelser; thi det maa man vel lægge Mærke til, at mit Forsvar for at bevare — ikke for fra Ny af at indføre — Straffen, kun gaar ud paa at bevare den for de militære Forseelser. Jeg er nemlig dert enig med Udskæft og de Udtalelser, der faldt i det andet Thing, at det vil være haade taabeligt og ubilligt at bevare den for Tyveri, Bedrageri og lignende vanærende Handlinger. Det er kommet frem og gjort gjældende med meget stor Styrke i det andet Thing, at det vilde være haardt, at Mennesker, der maasse ere dømt nogle faa Dage eller Uger, før de bleve indkaldte, f. Ex. for et styrt Tyveri til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, komme til, naar de komme ind i Hæren, at være i 1ste Klasse, medens den Kammerat, der for et ringe Tyveri, men begaaet efter at han er blevet indkaldt i Tjeneste, kun er bleven dømt til Fængsel paa Band og Brød i f. Ex. 2 Gange 5 Dage, bliver nedsat i de Meniges 2den Klasse. Jeg anser ogsaa dette for en Ubillighed og en Uregelmæssighed; men det vil

jo ikke gjælde, naar man indskrænker Straffen til kun at gjælde for militære Forseelser i Øvrigt saaledes, som jeg har foreslaaet, og dette vil jeg altsaa tillade mig meget at anbefale det høie Thing ved Sagens videre Forhandling. I nær Forbindelse med de Betragtninger, jeg her har tilladt mig at fremhæve, vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at det jo for Landhæren er foreslaaet at indføre den saakaldte staaende Arrest og for Flaaden at bevare Tæmp og Arrest i Bøien. De fleste af os ville jo let kunne forstaa, hvorfor disse Straffe foreslaas bevarede, nemlig for Disciplinens Skyld, og, hvad særlig Flaaden angaar, fordi det vil være vanskeligt og forbundet med Bøvær at anvende egentlig Fængselsstraf ombord, hvad der jo i og for sig kan være sandt. For Landhærens Bedkommende er den staaende Arrest nærmest tilfigtet indført som en Slags Erstatning for Krümslutning. Nu tager jeg vist neppe fejl, naar jeg gaar ud fra, at de nyshævnte Straffe ville møde Modstand hos mangfoldige af Thingets ærede Medlemmer. Jeg antager, at ikke faa ville finde det betænkeligt at anvende Tæmp og Bøiestraf i Søetaten, og at en stor Del Medlemmer ville dele et tidligere Folkethings Anskuelse, den Gang Tælen var om staaende Arrest; thi den Gang erklærede det om Sagen nedsatte Udvalg sig med Enstemighed, saavidt jeg mindes; detimod. Jeg har nu tænkt mig, at dersom der endnu skulde være en saadan Stemning mod de paagjældende Straffe tilstede i Thinget, var det en Udvei til paa den ene Side at komme denne Stemning i Møde paa, og paa den anden Side til at komme Krigsmi-nisterens og Tjenestens Lær i Møde derved hvis man forenede disse Straffes Anvendelse med Nedsættelse i Meniges 2den Klasse, saaledes altsaa, at Nedsættelse i Meniges 2den Klasse fik den Virkning, at kun de Mænd, der vare bleve nedsatte i Meniges 2den Klasse ifølge Dom — jeg gaar selvfølgelig ud fra, at det i Fredstid kun kan ske ved Dom — ville kunne straffes med staaende Arrest b. f. fr. Dette er en Maade at forene de Anskuelser, som jeg antager staa stridende mod hinanden, paa, og jeg skal derfor tillade mig at henstille